

ХРОНИКА ФЕСТИВАЛА

БЕОГРАДСКО ДРАМСКО ПОЗОРИШТЕ, БЕОГРАД, СРБИЈА
ДАН КАДА ЈА НИЈЕ ВИШЕ БИЛО ЈА

ПРАТЕЋИ ПРОГРАМ

представа "ХЕРОЈИ 4:33" (20 И 22 САТИ)
 Народно позориште "Јордан Хаџи Константинов - Цинот",
 Велес, Северна Македонија
 Официрски дом, Велика сала

ОКРУГЛИ СТО КРИТИКЕ

Први кругли сто критике одржан је после изведене представе „За сада је све океј“, која је ауторски пројекат Наташе Рајковић, редитељке Снежане Тришић и ансамбла представе, у продукцији Крушевачког позоришта.

Миливоје Млађеновић, театролог закључује да је гледајући представе у нашим позориштима од како је избила ова пошаст названа корона, ово прва успела представа која се хвата у коштац и са овом наметнутом темом.

Међутим, овде корона одгонета једну ствар у коју се у ствари директно умешала, а то је

управо на драматуршком плану и томе су и редитељка и ансамбл врло успешно доскочили у том прилично опасном монолошко-дијалошком смењивању.

Игор Бурић, позоришни критичар наводи да је ово заиста интелигентна представа, драгоцену због своје топлине и да потврђује позориште као једно сигурно место.

Имамо протагонисте који су нама блиски, познати, појављује се антагониста, који им помаже да развију своју причу и пронађу неки одговор према ситуацији у којој су се затекли. Имамо једног човека који је помириле и даје неки дух за целу ту ситуацију, истиче Бурић.

Сматра и да смо ми загревали неке ликове, неке односе и ситуације у овој представи, али да до неких разрешења, односно њихових односа, унутрашњих мотива, нисмо заправо тако дубоко отишли и стигли.

Дејан Петковић позоришни критичар је своје излагање започео Сартровим цитатом: „Пакао, то су други“, те додао да би њиме могли да почнемо и завршимо причу о овом комаду. Овде су ликови конципирани као ликови са проблемом, од психолошких и етичких проблема, до проблема физиса, наине када се догоди проблем са физисом и у животу и позоришту, иза тога стоји нека крупнија прича.

Ово је комад који траје у овом временском тренутку – он није ни пре ни после, он је сад.

Професор др Ненад Новаковић је честитао Снежани Тришић на храбрости што је на сцену поставила глумце на једну врло сведену сценографију и додао да нам је на тај начин вратила веру и сигурност у глуму и глумца који је централна ствар у позоришту. Представа је састављена од неколико прича које су опет увезане у једну рационалну, препознатљиву, јасну целину, Ова прича веома добро кореспондира са нама, са публиком, са људима који то гледају.

Јована Станковић

РЕЧ КРИТИКЕ

ЗА САДА ЈЕ СВЕ ОК

Крушевачко позориште, Крушевац, Србија

ЈЕДНО ТИХО РАЗУМЕВАЊЕ ДУША

Све ово мутно и опасно око нас дешава нам се зато да би смо јасније видели своје лице. Тај трауматични осећај данашњег света и нас у њему била је чини се покретачка мисао за редитељку Снежану Тришић, у сарадњи са Наташом Раковић, за њену представу „За сада је све ОК“, у изведби глумца Крушевачког позоришта.

Страх да ћемо умрети, да нећемо имати шта да једемо, да ћемо полудити, да смо уствари потпуно изгубљени, провејава кроз ову представу као главни налог да се, уз све муке и слабости, осовимо на властите ноге и погледамо шта ћемо са собом и другима.

Једна жена више не верује у свој брак ни у себе саму, један човек мало превише кука око свега, онај други мрзи све око себе а онај трећи има савете за све људе – па зар ти јунаци ове позоришне игре не представљају свет у малом, који данас мора поново да нађе, сваки човек за себе, разлог за један достојан људски живот.

Чудесно је увек у позоришту, у који улазимо оптерећени теретом наших личних судбина, како се у једноставној причи на позорници о људима, од куће до посла, растварају тако лако те крупне теме нашег властитог живота.

Готово да имамо потребу да утрчимо међу глумце на сцени и викнемо: „Зашто сте украли причу мога живота?“ То се догађа у добром позоришту и сјајни глумци ове представе, Биљана Николић, Дејан Тончић, Бојан Вељовић и Никола Ракић, испричали су нам такву причу, због којег људи воле и одлазе у театар.

Ова једноставна, али по смислу велика представа могла је заиста да буде изведена било где у свету и она нам је још једном показала да разлог за позориште не познаје географију, ни велике и мале градове. Нарочито данас, када толико тешко изоловани, осећамо како струји нека тиха блискост и разумевање душа, од Исланда до Токија и од Ниша до Рта добре наде.

Бојан Муњин, новинар и позоришни критичар

ПОВЕРЕЊЕ У ЛЕЧЕЊЕ

Позоришни људи често воде расправе какве нам представе требају. То су углавном „репертоарске политике“, које се воде у позориштима, на округлим столовима, симпозијумима, али и на катедрама за драматургију, за писаћим столовима аутора, у жиријима конкурса за драмске текстове, па икафанама или на породичним вечерама.

Е, све заинтересоване би требало довести у Крушевачко позориште, да виде „За сада је све ОК“ Наташе Рајковић, Снежане Тришић, Биљане Николић, Дејана Тончића, Бојана Вељовића, Николе Ракића.

За оне којима ова имена ништа не значе, међу њима су списатељска, редитељска и глумачка, а оно што је заиста реткост, иако се позоришту често приписује колективна делатност, сви су они аутори представе.

И није само реткост оно што плени пажњу овде. Представа „За сада је све ОК“ је директна, отворена, говори лако разумљивим језиком о веома тешким проблемима са којима се сви, пре или касније сусрећемо. Њени јунаци нису витезови, принчеви, змајеви, него обични људи којих је свуда и на сваком кораку, тако да је врло мало потребно тумачити, учитавати значења, како би се сваки њихов поступак, свака емоција, осетили као властити.

Публика гледа брачни пар који је у кризи средњих година, пуних несигурности, преиспитивања, пребацивања и нетрпељивости. Игром „случаја“, једно од њих двоје ради у болници, где је и буквално и метафорички простор за лечење, а где чуда, и могући извор свих њихових проблема. За разлику од нашег нежног и крхког брачног пара, тамо је страх и трепет доктор који заговара да сваку слабост треба искоренити, ампутирати и дићи глас, па и руку на ближњег свог.

Срећом у несрећи, тамо је и један „пацијент“ који заговара другачији приступ – уземљење, успостављање поновног контакта са својим осећањима и мислима на начин да они више не буду препрека, него пут повратка, рехабилитације живота који желимо, оног о којем сањамо.

РЕЧ КРИТИКЕ

Поред избора теме и идејног решења да се до текста дође кроз разговоре са глумцима, редитељског обликовања представе која све време позоришну сцену нуди као сигурну кућу, уметност као вид терапије, оно што одушевљава у представи Крушевачког позоришта јесу дивни глумци.

Биљана Николић, Дејан Тончић, Бојан Вељовић и Никола Ракић са привидном лакоћом глуме, играју се, сами собом и са публиком, чинећи да све бриге овог света нестану, бар за трен. То улива поверење и снагу да сви могу одиграти боље, кад се врате кући коју граде, или на посао на којем раде.

Игор Бурић, позоришни критичар Нови Сад

КРУШЕВАЧКА ТЕРАПИЈА СМЕХОМ

Последице пошаста која је задесила целу планету последњих годину и по дана, извесно је, утискују се неосетно у наше животе. Вирус који нас је опхрвао, навео је човека, изолованог, да се усредседи на самопосматрање. Велике драмске теме (политика, ратови, историјска збивања) склоњене су, привремено, у страну, а уместо њих, актуелизоване су микродраме о људском битисању, о најскривенијим закућцима интимае, да не кажемо душе.

Полазећи од текста Прозор Наташе Рајковић, редитељка Снежана Тришић и глумачкираскошан квинтет Крушевачког позоришта (Биљана Николић, Дејан Тончић, Бојан Вељовић и Никола Ракић), изградили су од фрагмената кохерентну и чврсто стурктурирану драмску повест о покушају бекства из зверињака који су људи сами себи саградили.

То је лирским хумором натопљена драма, али и до гротеске дотерана комика са изворишта театра апсурда. Представа је саздана од меке чеховљевске чежње за променом, и сневана за пределима чистоте и склада природе и човека.

На плану устројства драмске приче, четири исповести, четири монолога, сустичу се у једној тачки: затамњеној судбини једне жене. Милена је, с једне стране, у сенци мужа, оцвалог маминог синчића и хипохондра који стрепи од традиционалне српске промаје а истовремено снатри о бекству у планине. С друге стране, притиска је шеф, каријериста и човекомрзац који, развија свој трактат о бекству од људи, односно о презрењу оних беспрекорних, каква је управо главна медицинска сестра. Њу једнако угњетава и пародирана фигура „еколога душе“, односно лајф-коуча.

Отуда она у метатеатралном захтеву, обраћању мајстору светла „мени треба другачије светло“, разбија илузију позоришног збитија, па потом наново призива и гради позоришну илузију која тако тече до патетичног, срећном завршетку сугеришући нам тиме да бекства, ни промене нема и да живот није негде другде него ту где јеси.

Крушевачка терапија смехом, једноставна, непретенциозна, уз употребу хумора, ироније, пародије и других горких лекова, уз добру дозу постбрехтијанизма и, погдешто, театра апсурда, врло је делотворна и важна појава у српском позоришту.

Проф. др Миливоје Млађеновић, писац и театролог, Сомбор

ЗА САДА ЈЕ СВЕ ОК ИЛИ ТРАГЕДИЈА ПРЕЗЕНТА

Наступ Крушевачког позоришта прве такмичарске фестивалске вечери са представом “За сада је све ок”, привукао је пажњу публике, али и округлог стола критике, провоцирајући на различите опсервације и промишљања виђеног.

Драмски прото-предлог Наташе Рајковић, позоришне ауторке из Загреба, под именом “Прозор” био је провокација крушевачком ансамблу и редитељки Снежани Тришић да у истраживачком поступку обраде драмског материјала крену од сопственог сензибилитета и дубоке интроспекције као тематско-мотивског изворишта радње.

Полазећи од наслова, који недвосмислено указује да је тренутак одвијања ове фрагментарне породичне и друштвене мини-драме искључиво садашњи, немогуће је не узети у обзир све критичне тренутке презенте, које огољавају наше егзистенције и на површину избацују све дубоко потискиване фрустрације, нагоне и неуросе.

Представа почиње као породична дуодрама, са супружницима у, рекло би се, ситуацији брачних мука свагдашњих и свакидашњих. Медицинска сестра (Биљана Николић), распета је између беде приватне свакодневице, у којој је усамљена, несигурна и у потпуности неостварена, и ужаса своје професионалне каријере, у којој се суочава са притисцима и понижењима од стране шефа клинике.

РЕЧ КРИТИКЕ

Њен супруг, инжењер и едипални хипохондар, заглављен је такође у кризи средњих година и чамотињи свакодневице. Њихова игра стилизована је “кратким резovima” који сажимају радњу и чине је репетитивном на један сартровски мучан начин.

“Пакао, то су други”, рекао би филозоф, али у овом комаду није погрешно констатовати – пакао, то смо ми сами. Ово до пароксизма доводи наступ доктора (Бојан Вељовић) чији макијавелизам пред очима публике метастазира у најпримитивнију бескрупулозност, мизантропију и психолошки садизам.

Докторов монолог, дозиран низом сочних (скатолошких, псовачких) негација свега афирмативног, трансформише се постепено у сурову поруку упућену самом гледаоцу са једном једином поруком – ни пандемија није највеће зло. Творци зла смо ми сами, било да трпимо насиље или да га чинимо, како рече наш нобеловац.

Да би ове поступке на сцени довела до очигледности и супротставила их мимезису, интенциозно реметећи поступак одвијања радње, редитеља посеже са неколиким брехтовским средствима, као што су сонг или “освешћивање” сцене, то јест ex-persona деловање глумца. Као контрапункт појави доктора, на сцени се у сасвим комичном маниру намеће и пацијент ишчашеног рамена, самопрокламовани life-coach и хипстер који сања о одласку на Исланд, али и наивно верује у могућност промене човека на боље (Никола Ракић).

Ова глумачка четворка, која бираним средствима успева да дочара атмосферу друштвене и интимне тескобе, условно, рекло би се формално дијалогизира, док најважније аспекте своје самобитности изражава путем монолога. Тематска и структурна независност њихових солилоквија опредељује овај модел сценског израза ка

осамостављању четири одвојених монолошких партитура, па нам се на тренутке чини да је представу могуће видети и као структуру од четири међусобно повезаних монодрама.

Радња се на послетку враћа на почетак и сав хаос – привидно или стварно – бар на тренутак поново уступа место реду свакодневице. Горућа актуелност, једак хумор, непосредан али дубоко промишљен и сведен глумачки израз, као и вешта редитељска манипулација са различитим средствима објективизације сценске стварности, вредности су који у сваком смислу препоручују ову представу Крушевачког позоришта.

др Дејан Петковић, позоришни критичар из Ниша

ЗА САДА ЈЕ СВЕ ОК ИЛИ ТРАГЕДИЈА ПРЕЗЕНТА

За сада је све ок, синтагма која може да значи и оно што није језиком изречено, а престава Крушевачког позоришта ауторски пројекат Наташе Рајковић, Снежане Тришић и глумца представе „За сада је све ок“ у режији Снежане Тришић, говори да баш и све није у најбољем реду.

Неразумијевање, свађе, страхови, нетрепељивост, неподношење, бахатост, одсуство толеранције и љубави, одреднице су које карактеришу савремене односе у породици, на радном мјесту и у друштву уопште. Ту вертикалу свакодневних трвења и оптерећења у породици, у овој представи на својим леђима носи и износи жена, медицинска сестра, мајка, супруга коју глумица Биљана Николић увјерљиво, страшно и стрпљиво гради и ту своју патњу, незадовољства и страхове преноси емотивно на гледаоце. Публика учествује у њеној унутрашњој борби да живи боље, не у смислу багатства и материјалија него без страхова и оперећења свакодневице.

Редитељка Снежана Тришић руком вјештог и искусног водитеља пројекта осмишљава представу слагањем мозаика кохерентне приче од неколико цјелина, које могу да опстану и као самосталне цртице, а истовремено се успешно стапају са општом идејом и окосницом пројекта. А да све није ок јасно нам указују свих четворо глумаца на сцени.

Огољена и минималистичка сценографија, фотеља на празној позорници, поставила је глумца тако да ради свој посао како најбоље зна и може. Остављено је довољно простора сваком актеру пројекта да покаже и оправда свој учешће у представи и позоришту уопште. Храбар потез редитељке и велико повјерење које је имала у глумачку подјелу, дало је резултат, пошто је представа успоставила добар однос са публиком издвојеном идентификације са препознатљивим сценама из живота савременог грађанина.

Музика у представи Ирене Поповић је онај разгалајући сегмент који заједно са костимима Милице Грбић Комазец у потпуности затварају овај позоришни пројекат и дају му пуноћу и разумљивији смисао.

Представа има двије увезане, а истовремено и уочљиве цјелине: прву апсолутно реалистичну из породице и са посла које су сурово тачне, искрене и препознатљиве и други када у причу и на сцену долази пацијент ортопедске клинике кога инспиративно дочарава и глуми Никола Ракић, са својим личним и умјетничким склоностима ка Исланду, смирености и потребом за складом. Насупрот овог алтернативног психотерапеута који се

лијечи на ортопедској клиници, као изражено оесртани антипод је шеф над шефовима, шеф клинике који је све оно што не може бити један лекар. Он је слика наше стварности коју карактеришу: бахатост, вулкарност, цинизам, похлепа, потреба да се влада над подчињеним, мржња, незадовољство собом и послом, саможивост, жеља за доминацијом, поквареност, полтронство, ... Сценама ортопеда и пацијента осликавају се суротности и карактери суровости и сна, јаве, потребе и жеље за бољим сутра. Бојан Вељовић, уживљен у улогу лекара, тиранина дао је што један глумац може дати у својој роли у овако фрагментирано постављеној представи.

У првом дијелу реалистичног односа представе имамо такође двије супростављене личности уз брачне заједнице. Биљан Николић, медицинска сестра имала је у овој представи улогу „главе куће“, штоби у патријархалним друштвима закључили, изигравала је домаћина, штојој је дозвољавао снисходљиви, муж хипохондар, инжењер, што се од њега не би очекивало. Овдје су улоге у брачној заједници, када је у питању одржавање заједнице и послов у димањинству замијењене. И то редитељка држи под контролом не дозвољавајући да престава склизне у виц и непотребни гег. Дејан Тончић, бијег од стварности тражи у болестима и склањању проблема негдје другдје, код мајке на селу?! Али очигледно проблем није ту?

Интелигентни аутократ и поковарењак, доктор и сањар и ентузијаста пацијент само су поштапалице како спасити брачну заједницу једног нарушеног брака двоје успјешних средњовјечних људи. На њиховом односу гради се стање на послу и друштву. Има ли данас бунта појединца и да ли он може донијети промјене? Дилема је која не нуди одговор. Да ли је отказ, који је медицинска сестра дала на послу или је отказ свемо што негативно оптерећује личност?! Можда, једино понуђено коначно рјешење проблема у овом експерименту, представи, ОТКАЗ (коме и чему?) остала је једилема за размишљање, али у сваком случају, добра глума, осмишљен пројекат, прецизна режија са јасним циљем, поруком и смислом препоручује Крушевачког позоришту представу која ће бити играна и гледана.

Толеранција, разумијевање, љубав, потреба за оним до себе, разговор и искрени загрљај надвлађавају све оно што је око нас, али и у нама самим.

Проф. др Ненад Новаковић, експерт за електронске медије и менаџмент у култури Бања Лука

ПРЕДСТАВНИЦИ ПОЗОРИШТА СЕДАМ ЗЕМАЉА У НИШУ

ОЛГА ПОЛЕВИКОВА ИЗ ЛИТВАНИЈЕ ПРЕДСЕДНИЦА АСОЦИЈАЦИЈЕ 7 ПЛУС

Другог фестивалског дана „Театра на раскршћу”, а у оквиру пратећег програма, Народно позориште у Нишу организовало је састанак међународне позоришне асоцијације „7 плус“.

Састанак је одржан дан након премијерног извођења представе „Чудо Светог Георгија”, која је и први заједнички пројекат асоцијације.

Састанку су присуствовали чланови из Литваније-Олга Полевикова и Владимир Гурфинкел, представници Театра Русдрама из Вилњуса, чланови из Русије Татјана Тројанскаја, представница Театра „Мастерскаја” из Санкт Петербурга, као и Татјана Цветкова и Ала Јудина, представнице Театра на Василевском из Санкт Петербурга, чланови из Бугарске Василка Бумбарова и Васил Василев, представници Драмско-луткарског театра „Иван Радоев” из Плевена.

Представник из Румуније је Богдан Костеа, који долази из театра „Јоан Славичи” из Арада, из Естоније Филип Лос, представник Вене Театра из Талина, из Северне Македоније, Скопља, глумца Дејан Лилић, а из Србије Спасоје Ж. Миловановић, директор Народног позоришта Ниш.

За председницу асоцијације „7 плус“ на састанку је једногласно изабрана Олга Полевикова из Литваније.

Она ће наредне три године водити ову међународну позоришну асоцијацију

Ова позоришна групација има за циљ спајање различитих култура, размену искустава али и унапређење рада позоришта у свим сегментима, истакао је у уводној речи директор нишког Народног позоришта Спасоје Ж. Миловановић.

-Важно је да имамо подршку града и државе како би знали и били сигурни да можемо да напредујемо и отварамо неке нове видике.

Асоцијација је отворена за нове чланове, што и симболизује реч „плус“ у самом називу, истакао је Миловановић.

Градска већница задужена за културу Адриана Анастасов изразила је задовољство што се налази у друштву оваквих уметника и још једном истакла да ће позориште увек имати подршку града. Уз помоћ државе, Министарства културе, наредне године отворићемо и малу сцену у Нишу, најавила је Анастасов.

На састанку представника позоришта из седам земаља најављен је наставак продукције заједничких пројеката са акцентом на младе редитеље и савремену драматургију.

Путујући позоришни фестивал који би чиниле представе позоришта из седам земаља, међу којима је и нишко позориште, само је једна од идеја са састанка међународне асоцијације позоришта „7 плус“, каже члан ове асоцијације из Драмско-луткарског театра из Плевена Василка Бумбарова. Најављује да су у плану гостујуће представе из Пољске, Русије, Литваније, Естоније, Румуније, Македоније, Бугарске и Србије у

Нишу. Народно позориште Ниш као једини представник српског театра у овој асоцијацији отвара нове културне просторе, развија међународну сарадњу и тиме унапређује своје уметничке капацитете.

ДАН КАДА ЈА НИЈЕ ВИШЕ БИЛО ЈА
БЕОГРАДСКО ДРАМСКО ПОЗОРИШТЕ, БЕОГРАД, СРБИЈА

Роланд Шимелпфениг

Режија: ТАРА МАНИЋ

Превод: Бојана Денић

Драматург: Вук Бошковић

Сценографија и костим: Селена Орб

Музика: Владимир Пејковић

Кореографија: Дејан Коларов

Дизајн светла: Срђан Јовановић

Инспицијент: Зоран Миливојевић

Организатор: др Биљана Рамић

ИГРАЈУ:

Човек 1: ИВАН ТОМИЋ

Жена 1: ИВАНА НИКОЛИЋ

Човек 2: ДАНИЈЕЛ СИЧ

Жена 2: НАТАША МАРКОВИЋ

Перка: СЛАЂАНА ВЛАЈОВИЋ

Син: ИВАН ЗАРИЋ

РЕЧ РЕДИТЕЉКЕ

Дан када ја није више било ја је комад једног од најчешће извођених, најнаграђиванијих немачких аутора ХХИ века, специфичног приповедачког израза, Роланда Шимелпфенига.

Премијерно је изведен у Дојчес театру (Deutsches Theater) у режији Ане Ленк 2018. године.

Дан када ја није више било ја је комад о обичној, нуклеарној породици у којој се једног дана деси нешто необично – оствари им се оно о чему су кришом сањали – у породичном дому се појављују двојници родитеља.

У овом бајковитом, надреалистичном комаду, који разматра и иронизује баналност свакодневице и опасност потиснутих жеља, испитује се шта данас подразумева брак, породица и идентитет, али кроз апсурд иманентан данашњем тренутку и савременој комуникацији.

Тара МАНИЋ

ПРАТЕЋИ ПРОГРАМ

Четвртак и петак, 9. и 10. септембар
(20 И 22 САТА)

Аутор: Сашо Димоски

ХЕРОЈИ 04:33

ПОЗОРИШНА ИНСТАЛАЦИЈА ЗА ЈЕДНОГ ГЛЕДАОЦА
НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ „ЈОРДАН ХАЦИ КОНСТАНТИНОВ – ЦИНОТ“,
ВЕЛЕС (Северна Македонија)
Редитељ: Деан Дамјановски

ТЕАТАР НА РАСКРШЋУ

2. Фестивал драме и позоришта балканског културног

ОСНИВАЧ ФЕСТИВАЛА

Град Ниш
Народно позориште Ниш

ПОКРОВИТЕЉ

Председник Републике Србије

Фестивал подржало
Министарство културе
Републике Србије

Издавач: Народно позориште Ниш

За издавача: Спасоје Ж.Миловановић

Редакција: Миљана Николић, Бранка Ранђеловић, Јована Станковић, Михаило Ивањац

Фото: Владан Дамњановић

Тираж: 50 примерака

Штампа: Boom basic doo, Niš

Народно позориште Ниш

Синђелићев трг бб, 18.000 Ниш, Србија

Веб сајт: www.narodnopozaoristenis.rs

Фејсбук страница: <https://www.facebook.com/NiskoNarodnoPozoriste/>

E-mail: npnis@narodnopozaoristenis.rs

direktor@narodnopozaoristenis.rs

uprava@narodnopozaoristenis.rs

marketing@narodnopozaoristenis.rs

ПРИЈАТЕЉИ ФЕСТИВАЛА

Соса-Соса НВС
Србија

VESPA BAR

NEW CITY
НОП и РЕСТАУРАЦИЈА

VODAVODA

ПАРКИНГ СЕРВИС НИШ
да увек има слободног места

МЛАДИ
АМБАСАДОРИ

STATUS
VINARIJA

GORKI
LIST
jedini pravi...

МЕДИЈСКИ ПАРТНЕРИ ФЕСТИВАЛА

Радио са кешом директно

